

Ivan Brožík: Na Slovensko sa vrátili politické vraždy či aspoň „trest“ smrti

- CZ24 News | 31. prosince 2020

SLOVENSKO: Niekedy počas dňa desiateho decembra previezli zadržaného bývalého policajného prezidenta generála Milana Lučanského z vyšetrovacej väzby so zraneniami do nemocnice. Začal sa smutný príbeh s tragickým koncom a ďalekosiahlymi politickými dôsledkami.

V Bratislave sa uskutočnila posledná poprava právoplatne odsúdeného väzňa 8. júna 1989. O rok neskôr, od 1. júla 1990 začal na území bývalého Československa platiť zákaz vykonávania trestu smrti. Dovtedy sa od roku 1948 vykonalo aj niekoľko stoviek politických vrážd, krytých rozsudkami zločineckej moci.

Stojíme na prahu pokračovania tejto desivej štatistiky? Koľko je vlastne mocným nášho slovenského sveta hoden jeden ľudský život? Akú hodnotu mali asi argumenty, ktoré sa prihovorili za umlčanie korunného svedka? A najmä akú hodnotu a mieru pravdivosti majú teraz tvrdenia zodpovedných, že toho desiateho decembra nešlo ani o bitku, ani o pokus o samovraždu, ale „iba“ o nehodu, dokonca, o zranenie, ktoré si spôsobil zadržaný vo vyšetrovacej väzbe sám?

Naopak, na prvý dojem okolnosti na bežne uvažujúceho občana pôsobia tak, že teraz, 29. decembra, o devätnásť dní neskôr, sa „to“ komusi konečne podarilo. Tragikomickou súhrou okolností práve v deň, keď novozvolený generálny prokurátor oznamoval verejnosti, že vtedy, desiateho, o nič nešlo, bola to iba taká náhodná nehoda.

Stačí si zájsť za niektorým z bývalých vyšetrovateľov s dlhoročnou praxou. A vypočuť si od neho manuál, uplatňovaný bežne v situáciách, keď vyšetrovaného bolo treba rozhovoriť, alebo, naopak, umlčať. V prípade generála Lučanského išlo zjavne o to druhé.

Stačí sa zamotať do prostredia takzvaných „bacharov“, inak oficiálne príslušníkov justičnej a väzenskej stráže, patriacej, mimochodom, pod ministerstvo spravodlivosti. A ak náhodou natrafíte na takúto spoločnosť z nemocničného väzenského ústavu v Dubnici nad Váhom, tá možno medzi rečou a otázkami a odpoveďami na ne medzi štyrmi očami pripustí to, čo verejne odmietli jej nadriadení.

Prečo by generál Lučanský, akokoľvek z čohokoľvek obvinený (za branie úplatkov) páchal samovraždu, keď v priamom prenose vidí, ako sa to rozprávajúcim zadržaným kajúcnikom vypláca? Prečo by páchal samovraždu silný a psychologicky často trénovaný policajt s rodinou?

Keď sa pokúsime dať si odpoveď na predchádzajúce otázky, potom nám vychádza, že prípad Lučanský nie je prípad Makó. Kým v situácii toho druhého ide o to, že čím viac hovorí, tým lepšie z toho vyviazne, ten prvý asi prehovoriť nikdy nesmel. Hovorí sa tomu umlčanie korunného svedka. Definitívne umlčanie.

Teraz už treba hľadať a nájsť „iba“ odpovede na otázku, komu by sa vodilo zle, ak by generál Lučanský vypovedal. Keďže slúžil vo funkcii policajného prezidenta za oboch protipólov politickej moci na Slovensku, výber by mohol byť veľmi široký. Od terajšej opozície po terajšiu koalíciu. A natíska sa aj nutkavá myšlienka o tom, kto, opozícia, alebo koalícia ba mala lepšie podmienky na zinscenovanie divadla s názvom Lučanský. Kým desiateho decembra to bola ešte fraška, 29. decembra je to tragédia.

Bez ohľadu na to, čo zaznie či zaznelo na brífingu ministerstva spravodlivosti ku „kauze“ Lučanský, jedno je jasné. Minimálne demisia ministerky spravodlivosti by už mala byť na stole premiéra a na ceste s ním k prezidentke. Namiesto toho sa až do neskorých večerných hodín na sociálnej sieti čakalo na premiérovo vyjadrenie, teda komentár, ktorý k udalostiam na Slovensku zvykne obvykle publikovať do niekoľkých sekúnd, dokonca aj z Bruselu.

Na jednu otázku z vyššie položených pán predseda vlády predsa len už odpovedal: „Každopádne, najväčší prospech z nešťastia Milana Lučanského má mafia, ktorá mala strach, že proti nej bude svedčiť.“ Už len vedieť ktorú mafiu a koho menovite mal v tejto súvislosti na mysli Igor Matovič.

Zdroj: <https://www.hlavnydennik.sk>